

Sneeuwitje

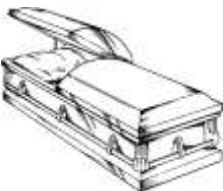
Toen Sneeuwitje werd geboren, stierf haar moeder. Haar vader koos al gauw een andere vrouw. Maar zij was jaloers op de schoonheid van Sneeuwitje. Op een dag zei haar toverspiegel zelfs dat Sneeuwitje de mooiste van het land was. De koningin werd vreselijk jaloers. Ze riep een jager bij zich en zei: "Breng Sneeuwitje naar het bos en maak haar dood. *(de toverspiegel)*"

De jager nam Sneeuwitje mee naar het bos, maar hij vond het vreselijk dat hij haar moest doden. Hij liet haar ontsnappen. Sneeuwitje dwaalde urenlang door het bos en kwam uiteindelijk bij het huisje van de zeven dwergen. Daar viel ze in slaap. De dwergen kwamen binnen en keken om zich heen. De eerste dwerg zei: "Wie heeft er op mijn stoeltje gezeten?" De tweede dwerg zei: "Wie heeft er van mijn bordje gegeten?" De derde dwerg zei: "Wie heeft er met mijn vorkje geprikt?" De vierde dwerg zei: "Wie heeft er aan mijn lepeltje gelikt?" De vijfde dwerg zei: "Wie heeft er met mijn mesje gesmeerd?" De zesde dwerg zei: "Wie heeft er hier mijn bedje geprobeerd?" En de zevende dwerg zag Sneeuwitje. Ze lag nog steeds te slapen. Alle dwergen vonden haar heel mooi. Toen vroegen de dwergen of ze wilde blijven en of ze hun eten wilde koken en hun bedjes op wilde maken, terwijl zij in het bos werkten. *(de zeven dwergen)*

Op een dag stond de koningin weer voor haar spiegel. "Spiegeltje, Spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van het land?" En de Spiegel zei: "Sneeuwitje, bij de zeven dwergen, is duizendmaal mooier dan u." Nu wist de koningin dat de jager haar had bedrogen. En ze verzong een gemene list. Ze vermomde zich als een oud vrouwtje dat appels verkocht. Zo klopte ze aan bij het huisje van de dwergen. Sneeuwitje was alleen thuis. Omdat ze zin had in een lekkere appel, vergat ze wat de dwergen haar hadden gezegd. Het oude vrouwtje reikte haar de mooiste appel aan uit haar mand. *(de boze stiefmoeder)*

Toen de dwergen die avond thuiskwamen, zagen ze Sneeuwitje op de vloer liggen. Ze ademde niet meer, want ze had een giftige appel gegeten. De dwergen maakten een glazen kist en legden haar erin. Ze zetten de kist voor hun huis. Drie dagen huilden zij en alle dieren uit het bos. *(sneeuwitje is dood)*

Toen kwam er een prins op zijn paard voorbij. Hij zag Sneeuwitje en werd meteen verliefd op haar. "Verkoop mij de kist," zei hij, maar dat wilden de dwergen niet. "Geef me dit meisje," zei de prins, "want ik wil haar elke dag kunnen zien." De dwergen gaven toe. Ze hielpen de prins die de kist op zijn paard wilde hijsen. Maar de kist viel en brak. Door de schok schoot er iets los uit de keel van sneeuwitje: het stukje giftige appel. Meteen daarna opende Sneeuwitje haar ogen. "Waar ben ik?" vroeg ze. "Bij mij," zei de prins. "Wil je meekomen naar mijn kasteel en mijn vrouw worden?" Sneeuwitje wilde wel. Ze nam afscheid van de dwergen en zei dat ze altijd op bezoek mochten komen, of een keertje komen eten, als ze zelf hun bestek meenamen. Samen met haar prins leefden ze nog lang en gelukkig. *(sneeuwitje en de prins)*